

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **P. H.**, zastoupeného JUDr. Dalilou Pelechovou, advokátkou se sídlem v Ostravě - Moravské Ostravě, Čs. legií 1364/20, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, 28. října 117, za účasti Z. Š., zastoupené JUDr. Hanou Hučkovou, advokátkou se sídlem v Ostravě - Zábřehu, Věšínova 2877/7a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2015 č.j. MSK 101059/2015, 556/3, ve věci žádosti o rozhodnutí o dělení pozemku,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2015 č. j. MSK/101059/2015, jímž byl zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bílovec ze dne 30. 3. 2015 č. j. V/33187-13/4356-213/Nov, kterým byla zamítnuta žádost osoby zúčastněné na řízení a R. Š. o vydání rozhodnutí o dělení pozemku parc. č. X v k. ú. Jistebník dle geometrického plánu č. 702-31/2008.

V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

1. žalobce považuje za nesprávnou argumentaci žalovaného, že existence souhlasu stavebního úřadu s navrženým dělením pozemku parc. č. X v k. ú. Jistebník dle geometrického plánu č. 883-73/2011 brání vydání souhlasu s rozdělením pozemku dle jiného geometrického plánu. Podle žalobce souhlas s rozdělením pozemku neznemožňuje, že by k rozdělení pozemku nemohlo dojít. Vlastníkům pozemku nemůže být bráněno v tom, aby opětovně požádali o rozdělení pozemku podle jiného geometrického plánu a to i přes to, že by se linie různých geometrických plánů křížily. Podle žalobce neexistuje žádný zákonný důvod k výkladu dotčených zákonných ustanovení způsobem, jakým to učinil žalovaný. Podle žalobce není možné, aby jeden souhlas znemožňoval souhlas následující. Jednalo by se o zcela nepřiměřený zásah do vlastnického práva.
2. Zásadním kritériem pro rozdělení pozemku je dopravní napojení na veřejně přístupnou pozemní komunikaci (§ 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území v platném znění - dále jen vyhláška č. 501/2006 Sb.) a stavební úřad je v příslušném řízení garantem existence takového napojení. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 A 39/2011. Žalobce dále zdůraznil, že existence dostačující veřejně přístupné pozemní komunikace vyšla v řízení zřetelně najevo. Pozemek parc. č. X, jenž zajistí dostatečný přístup na veřejnou komunikaci, je beze sporu veřejně přístupnou účelovou komunikací. Podrobné šetření týkající se vybudování sjezdu na veřejnou komunikaci je až následnou povinností správního orgánu při provádění stavebních prací na eventuálním sjezdu. K posouzení v otázce dělení pozemku postačuje prostá existence připojení k veřejně přístupné komunikaci.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že vydání kladného rozhodnutí ve věci navrženého dělení pozemku bránila skutečnost, že pro dělení pozemku vydal stavební úřad již v minulosti souhlas ve smyslu ust. § 82 odst. 3 zák. č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavebním zákon), v platném znění (dále jen stavební zákon). Tento souhlas s dělením pozemku byl vydán na základě geometrického plánu č. 883-73/2011. Dělení pozemků je jedním z druhů územních rozhodnutí, přičemž v jednotlivých případech zákon umožňuje, aby územní řízení bylo ukončeno vydáním souhlasu a nikoliv správním rozhodnutím. Ve smyslu ust. § 93 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o dělení nebo zcelování pozemků, a tedy i schválení navrženého dělení, které nahrazuje územní rozhodnutí, platí dva roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad lhůtu delší. Územní rozhodnutí pozbývá platnosti buď marným uplynutím zákonem dané lhůty nebo dnem, kdy stavební úřad obdržel sdělení žadatele, že upustil od záměru, ke kterému se

rozhodnutí či opatření vztahuje (§ 93 odst. 5 stavebního zákona). Žadatelé od svého předchozího záměru rozdělit pozemek na základě geometrického plánu č. 883-73/2011 kvalifikovaným způsobem neupustili a předchozí souhlas nahrazující územní rozhodnutí tak bránil vydání nového rozhodnutí pro odlišné dělení dotčeného pozemku. Předchozí souhlas stavebního úřadu s odlišným dělením pozemku založil určitý stav území, kterým může být změněn pouze stavebním zákonem předpokládaným způsobem (§ 93 odst. 4 stavebního zákona). Žalovaný je dále toho názoru, že stavební úřad není v územním řízení garantem splnění příslušných stavebních předpisů (§ 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), ale naopak garantem základní existence možnosti přístupu na veřejně přístupnou pozemní komunikaci. V územním řízení je stavební úřad povinen posuzovat soulad navrženého záměru s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území. Napojení na veřejně přístupnou dopravní komunikaci nelze vykládat šířeji než stanoví vyhláška, jak nesprávně uvádí žalobce. Žalovaný také nesouhlasí s názorem žalobce, že existence dostačující veřejně přístupné pozemní komunikace vyšla v daném případě zřetelně najevo. Dle ust. § 20 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 se pozemek vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným prostorovým uspořádáním umožňoval využití pro navrhovaný účel a byl dopravně napojen na veřejně přístupnou komunikaci. Žalovaný již v rozhodnutí zdůraznil, že je nutný časový souběh ve vytvoření nového pozemku a jeho dopravního napojení, takže nelze rozhodnout o dělení pozemku a vytvoření nových pozemků, aniž by bylo zajištěno dopravní napojení, buď na stávající komunikaci, nebo nově vybudovanou komunikaci, která je v době posuzování navrženého dělení pozemku schopna zajistit dopravní napojení nově vytvořených pozemků. Dopravní napojení musí být zajištěno ke všem pozemkům, které po navrhovaném rozdělení vzniknou. Označený právní předpis stanoví podmínky pro vymezení nových pozemků obligatorním a jednoznačným způsobem, a proto neměly správní orgány obou stupňů jakýkoliv prostor při posuzování naplnění těchto podmínek pro vlastní úvahu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadeného rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 10. 2013 č.j. 71 Co 526/2012-94, který nabyl právní moci dne 13. 11. 2013, byla osobě zúčastněné na řízení a R. Š. uložena povinnost do 3 dnů od právní moci rozsudku podat společně k Městskému úřadu Bílovec bezvadnou žádost o rozdělení pozemku parc. č. X zapsaného na LV č. X pro k. ú. Jistebník na základě geometrického plánu pro rozdělení pozemku vyhotoveného J. J. pod číslem plánu 702-31/2008. Dříve než označený rozsudek nabytí právní moci, osoba zúčastněná na řízení a R. Š., tehdejší spoluvlastníci pozemku parc. č. X, podali u stavebního úřadu žádost o vydání rozhodnutí o dělení pozemku, a to na základě geometrického plánu vyhotoveného R. V. pod č. 883-73/2011. Stavební úřad vydal dne 22. 11. 2013 sdělení č. j.

V/31420-13/4356-2013/Nov, jímž vyjádřil souhlas s navrženým záměrem dělení pozemku dle označeného geometrického plánu. Dne 27. 11. 2013 podali tehdejší spoluvlastníci novou žádost o vydání rozhodnutí o dělení pozemku parc. č. X a to na základě geometrického plánu č. 702-31/2008. Spoluvlastníci jako přílohu žádosti podali vyjádření, v němž uvedli, že žádost podávají pouze z toho důvodu, že jsou k tomu zavázáni pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, přestože s dělením pozemku tímto způsobem nesouhlasí. Poukázali přitom na rozpor navrženého dělení s ust. § 20 odst. 3 vyhl. č. 501/2006 Sb. s tím, že návrh na rozdělení pozemku by měl být zamítnut. K návrhu se vyjádřila negativním stanoviskem Obec Jistebník. Dále se vyjádřil žalobce, jenž poukázal především na již označený rozsudek Krajského soud v Ostravě, kterým byla spoluvlastníkům uložena povinnost podat žádost o rozdělení pozemku na základě geometrického plánu č. 702-31/2008. Dále poukázal na kupní smlouvu uzavřenou mezi žalobcem a R. Š. dne 18. 5. 2009, jejímž předmětem byl převod vlastnického práva k části pozemku parc. č. X. Stavební úřad o žádosti rozhodl rozhodnutím ze dne 30. 3. 2015 č. j. V/33187-13/4356-2013/Nov tak, že ji zamítl. V odůvodnění poukázal především na skutečnost, že dne 22. 11. 2013 vydal souhlas s navrženým dělením pozemku podle jiného geometrického plánu č. 883-73/2011 a toto předchozí opatření – sdělení obsahující souhlas s navrženým dělením pozemku brání tomu, aby nově předložený návrh na dělení pozemku odlišným způsobem byl posouzen a brání, aby o předloženém návrhu dělení pozemku jiným způsobem bylo kladně rozhodnuto. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 93 odst. 1 stavebního zákona územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně vlivu užívání stavby na území a oddělení nebo zcelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let.

Podle ust. § 93 odst. 5 stavebního zákona územní rozhodnutí pozbývá platnosti též dnem, kdy stavební úřad obdržel sdělení žadatele, že upustil od záměru, ke kterému se rozhodnutí vztahuje; to neplatí, byla-li realizace záměru již zahájena.

Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že stavební úřad vydal dne 22.11.2013 sdělení č.j. V/31420-13/4356-2013/Nov, kterým vyjádřil souhlas se záměrem dělení pozemku, který navrhli spoluvlastníci pozemku na základě geometrického plánu č. 883-73/2011. Tento souhlas s navrženým záměrem dělení pozemku má charakter územního rozhodnutí ve smyslu ust. § 77 písm. d) stavebního zákona, a proto pro něj platí doba platnosti vymezená ust. § 93 odst. 1 stavebního zákona tak, že *platí dva roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let.* Ve smyslu ust. § 93 odst. 5 stavebního zákona může územní rozhodnutí pozbýt platnosti také dnem, kdy stavební úřad obdržel sdělení žadatele, že upustil od záměru, ke kterému se rozhodnutí vztahuje. V posuzované věci ke dni podání žádosti žadatelů o dělení pozemku na základě geometrického plánu č. 702-31/2008 tedy existovalo pravomocné územní rozhodnutí o dělení totožného pozemku, tj. pozemku parc. č. X, dle jiného geometrického plánu. To, že oba zmiňované geometrické plány nedělí předmětný pozemek stejným způsobem, ale naopak jsou odlišné, má soud za prokázané obsahem správních spisů, a také vyjádření účastníků řízení jsou v tomto směru souladná. Soud se zabýval otázkou, zda podaná žádost ze dne 27.11.2013

mohla být svým obsahem sdělením, že spoluvlastníci pozemku upustili od záměru, k němuž se územní rozhodnutí vydané dne 22.11.2013 vztahuje, a dospěl k závěru, že z obsahu žádosti a zejména její přílohy ze dne 26.11.2013 nelze takový projev vůle vyčíst. Žalobci v písemném vyjádření výslovně uvedli, že novou žádost o dělení pozemku podávají toliko z toho důvodu, že jsou k takovému kroku zavázáni pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9.10.2013 č.j. 71 Co 526/2012-94 a výslovně také uvedli, že s dělením pozemku podle geometrického plánu z roku 2008 nesouhlasí. Dále rozvedli důvody svého nesouhlasu a závěrem navrhli, aby návrh na rozdělení pozemku podle geometrického plánu z roku 2008 byl zamítnut. Podání o tomto obsahu nelze vyložit jako upuštění od původního záměru ve smyslu ust. § 93 odst. 5 stavebního zákona. Pokud tedy za této situace postupovaly správní orgány obou stupňů tak, že v existenci územního rozhodnutí vydaného dne 22.11.2013 shledaly překážku pro vydání nového územního rozhodnutí, jímž by se pozemek dělil odlišným způsobem, postupovaly v intencích stavebního zákona. Jakkoliv je z obsahu správních spisů seznatelné, že tehdejší spoluvlastníci dotčeného pozemku s ohledem na povinnost podat žádost o rozdělení pozemku dle geometrického plánu z r. 2008, kterou jim pravomocným rozsudkem uložil soud, vědomě vytvořili právní překážku, která zabránila kladnému rozhodnutí o takové žádosti, nebylo v možnostech správních orgánů obou stupňů, aby byla sjednána náprava ve správním řízení. Není k tomu nadán pravomocí ani soud ve správním soudnictví, jehož úkolem je toliko přezkoumat zákonnost napadeného správního rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo. Správní orgány obou stupňů za daného skutkového a právního stavu neměly jinou možnost postupu, než tu, kterou zvolily. Jejich rozhodnutí jsou proto v souladu se stavebním zákonem, jsou věcně správná a přezkoumatelná. Krajský soud nesouhlasí s názorem žalobce, že existence předchozího souhlasu ze dne 22.11.2013 neznemožňuje nové rozdělení pozemku. Dotčená zákonná ustanovení byla správními orgány obou stupňů vyložena zcela správně. Rozdělení pozemku podle jiného geometrického plánu na základě žádosti jeho spoluvlastníků je teoreticky možné, ale pouze poté, co odpadne překážka existence pravomocného územního rozhodnutí. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí tato překážka existovala. V souladu s ust. § 75 s.ř.s. je krajský soud v soudním přezkumu vázán skutkovým a právním stavem, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Na základě uvedené argumentace krajský soud neshledal první žalobní bod důvodným.

K druhému žalobnímu bodu krajský soud uvádí toliko, že jeho posouzení považuje s ohledem na právní závěry, které učinil k předchozímu žalobnímu bodu, za nadbytečné. Žalobce tímto žalobním bodem reaguje na argumentaci žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí, k níž byl žalovaný evidentně veden obsahem podaného odvolání. Krajský soud však tuto část napadeného rozhodnutí považuje za nadbytečnou, což však neznamená, že by její existence způsobovala nezákonnost rozhodnutí nebo závažnou procesní vadu. S ohledem na shora vymezené zákonné důvody pro zamítnutí žádosti se jeví otázka dopravního napojení pozemku po rozdělení (k němuž nemůže dojít) na veřejně přístupnou pozemní komunikaci nadbytečnou. Takováto úvaha je vedena toliko v teoretické rovině a o jejím faktickém naplnění nelze vůbec uvažovat.

Jelikož krajský soud neshledal žalobu důvodnou, podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 19. prosince 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu